

A ñ
é ß

STARTER STORY • TURKISH • B2

Kurulmayan Saat

Kurulmayan Saat

Çarşının en dar sokağında, camında altın harflerle “Saatçi” yazan küçük bir dükkân vardı. İçerisi, birbirine karışan yüzlerce tiktak sesiyle dolup taşardı. Dükkânın sahibi Halil Usta, kırk yıldır bozuk saatleri onarıyordu. Mahallede, onun elinden kurtulamayacak saat yoktur derlerdi.

İşin tuhafı, zamanı herkesten iyi tanıyan bu adam, kendi zamanını bir türlü yönetemezdi. Sabahları dükkânı hep geç açar, randevularına hep geç kalırdı. Fırıncı buna gülerdi: “Halil, senin elinin altında yüz saat var, arada birine de kendin için baksana.”

Halil Usta bu şakalara alışmıştı. Gülümser, omuz silker, konuyu değiştirirdi. Kimse bilmezdi ama onun geç kalmalarının bir sebebi vardı. Dükkânın arka odasında, çekmecedeki, ince zincirli bir kadın kol saati dururdu. Saat üçü beş geçeyi gösteriyordu ve yıllardır kurulmamıştı.

Saat, karısı Nafia'nındı. Nafia dokuz yıl önce bir bahar sabahı vefat ettiğinde, kol saati üçü beş gece durmuştu. Halil Usta o saati elbette onarabilirdi; bu onun için beş dakikalık işti. Ama yapamıyordu. Saati kurmak, sanki bir kapıyı sonsuza dek kapatmak gibi geliyordu ona.

O yüzden zamanla arası hep bozuktu. Kendi saatini takmaz, duvardaki takvimi değiştirmeyi unutur, akşamları dükkânda gereğinden uzun otururdu. Zaman, müşterilerin bileğinde tamir edilecek bir şeydi; kendi hayatında ise durmuş bir yaraydı.

Bir kış günü dükkâna bir kadın girdi. Elli yaşlarında, yorgun ama dik duruşlu bir kadındı. Çantasından mendile sarılı bir cep saati çıkardı. “Eşimindi,” dedi. “Geçen ay kaybettim onu. Saat de o gün durdu. Tamir edilir mi?”

Halil Usta saati aldı, kapağını açtı, uzun uzun baktı. Zemberek kopmuş, dişlilerden biri çatlamıştı. Zor ama imkânsız değildi. “Bir haftaya hazır olur,” dedi. Kadın giderken kapıda durdu. “Acele etmeyin,” dedi. “Ama çalışsın istiyorum. Duran saat, durmuş hayat gibi geliyor bana.”

Bu cümle Halil Usta'nın içine oturdu. Akşam dükkânı kapatırken arka odaya geçti, çekmeceyi açtı, Nafia'nın saatine baktı. Üçü beş geçe. Dokuz yıldır üçü beş geçe. Çekmeceyi her zamanki gibi sessizce kapattı.

Ertesi günden itibaren cep saatiyle uğraşmaya başladı. Çatlak dişliyi değiştirmek için eski saatlerden parça aradı, zembereği yeniledi, kapağın menteşesini düzeltti. Çalışırken kadının cümlesi aklından çıkmıyordu. Duran saat, durmuş hayat gibi.

Hafta sonunda cep saati yeniden çalıştı. Halil Usta saati kulağına götürdü ve gözlerini kapattı. Tiktak sesi düzgün, derin ve kararlıydı. Bir insanın kalbi gibi, dedi içinden. Sonra kendi kalbinin dokuz yıldır aynı ritmi tutturamadığını düşündü.

Kadın saati almaya geldiğinde az kalsın ağlayacaktı. Saati avucunda tuttu, sesini dinledi, gülümsedi. “Eşim her akşam bu saati kurardı,” dedi. “Şimdi ben kuracağım. Hayat devam ediyor demek ki; saat de öyle söylüyor.” Ücreti ödedi, teşekkür etti ve karlı sokakta gözden kayboldu.

O akşam Halil Usta dükkânı kapatmadı. Işıkları söndürdü, sadece tezgâhın lambasını açık bıraktı. Arka odadan Nafia'nın saatini getirdi ve tezgâhın üzerine, ışığın tam ortasına koydu. Uzun süre öylece baktı.

Saati açtığı anda elleri titriyordu. Oysa bu eller, kırk yıldır en küçük vidayı bile şaşmadan tutardı. Mekanizma tozlanmıştı ama sağlamdı. Sorun büyük değildi; sorun zaten hiçbir zaman saatte olmamıştı.

Gece yarısına doğru iş bitti. Halil Usta derin bir nefes aldı ve saati kurdu. Küçük çark döndü, tiktak sesi odayı doldurdu. Üçü beş geçede duran akrep ile yelkovan, dokuz yıl sonra ilk kez kımıldadı.

Halil Usta o an ağladı mı, orasını kimse bilmiyor. Ama ertesi sabah mahalleli gözlerine inanamadı: Saatçi dükkânı, güneşle birlikte açılmıştı. Fırıncı şaşkınlıktan elindeki ekmeği az kalsın düşürüyordu. “Halil, hayrola? Saatin mi şaştı?”

“Tam tersine,” dedi Halil Usta. “Saatim düzeldi.” Fırıncı bu cevaptan bir şey anlamadı ama gülümsedi. O günden sonra Halil Usta randevularına vaktinde gelmeye başladı. Takvimi her sabah değiştiriyor, akşamları dükkânı vaktinde kapatıyordu.

Nafia'nın saati artık çekmecedeydi değil. Tezgâhın üstünde, küçük bir cam fanusun içinde duruyor ve çalışıyor. Müşteriler bazen soruyor: “Bu saat satılık mı?” Halil Usta başını sallıyor: “O saat satılık değil. O saat, bana zamanı öğreten saat.”

Mahallede hâlâ anlatırlar: Saatleri tamir eden adamı, bir yabancıнын tek cümlesi tamir etti diye. Halil Usta bunu duyunca itiraz etmez. Zamanın tuhaf bir adaleti vardır; kırk yıl saat onaran bir ustaya borcunu, günün birinde mutlaka öder.

OQOU STARTER LIBRARY

This story is from oqou's free starter library, graded at B2 for Turkish readers.

Read it interactively in the oqou app: tap any word for an instant translation, listen with natural narration, and carry your saved vocabulary into every story you read next.

oqou.app

[Download oqou on the App Store](#)

oqou •